

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 766/2024
04.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиља АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетски клинички центар Србије, са седиштем у Београду, кога заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3899/23 од 11.10.2023. године, у седници одржаној 04.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3899/23 од 11.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3899/23 од 11.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1620/21 од 17.05.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено од стране тужиља у поднеску од 30.08.2022. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље АА и тужени обавезан да јој на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године закључно са децембром 2018. године исплати укупно 8.646,88 динара у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставовима трећим и четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужиља АА тражила да се тужени обавезе да јој исплати и то: на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада у периоду од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године укупно 117.768,00 динара, као и због неисплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора у истом периоду укупно 82.969,29 динара, у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овим ставовима изреке. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ББ и тужени обавезан да јој на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године закључно са децембром 2018. године исплати укупно 8.824,44 динара у појединачним

месечним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставовима шестим и седмим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужила ББ тражила да се тужени обавезе да јој исплати и то: на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада у периоду од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године укупно 122.324,50 динара, као и због неисплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора у истом периоду укупно 82.969,27 динара, у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овим ставовима изреке. Ставом осмим изреке тужена је обавезана да тужилама солидарно накнади трошкове парничног поступка од 132.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом деветим изреке, одлучено је да се тужиле ослобађају плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3899/23 од 11.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужила и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено је решење о трошковима поступка садржано у делу става осмог изреке првостепене пресуде за износ од 24.480,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решења о трошковима поступка садржано у преосталом делу става осмог изреке првостепене пресуде, преко износа од 24.480,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужила за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП) у делу одлуке о главној ствари, а у делу одлуке о трошковима поступка у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2 ЗПП.

Тужиле су поднеле одговор на ревизију, предлажући да се ревизија туженог одбаци као недозвољена.

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, нити је тужени о томе приложио одговарајуће пресуде. Одлуке нижестепених судова су у складу са уједначеном судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у којој је расправљено питање права запосленог на исплату минималне зараде тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, односно време које се изједначава са пуним радним временом. Циљ исплате минималне зараде је да се обезбеди заштита запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и чланова њихових породица, што је предвиђено и Конвенцијом Међународне организације рада број 131. о

утврђивању минималних надница и Препоруком број 136. о утврђивању минималних надница.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 10.03.2021. године, а поднеском од 30.08.2022. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваку тужиљу појединачно. С обзиром да оне нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора у односу на тужиљу АА износи 8.646,88 динара а у односу на тужиљу ББ износи 8.824,44 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представљају динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог у делу одлуке о трошковима поступка у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Према одредби става 2. овог члана ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

У конкретном случају ревизија је изјављена и против другостепене пресуде у делу којим је преиначено решење о трошковима поступка на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу, који не чине главни захтев. Такође, применом члана 420. став 1. ЗПП, ревизија се може изјавити против решења другостепеног суда којим се поступак правноснажно окончава. У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим се поступак правноснажно не окончава јер је о захтеву за накнаду трошкова одлучено у пресуди којом се окончава поступак, на основу члана 163. став 4. ЗПП-а. Имајући у виду наведено ревизија туженог против ове одлуке није дозвољена

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић